

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/47/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201053
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: Turčianska vodárenská spoločnosť a.s., Kuzmányho 25, Martin, IČO: 36 672 084, zastúpený: Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, Bratislava, za účasti: Skanska SK, a.s., so sídlom Krajná 29, 821 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 141-6000/2011-ON/36 zo dňa 11.05.2011, v odvolacom konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 103/2011-102 zo dňa 29.03.2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 103/2011-102 zo dňa 29.03.2012 potvrdzuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250 ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. 141-6000/2011-ON/36 zo dňa 11.05.2011, ktorým Komisia žalovaného pre rozhodovanie o námietkach podľa § 139 ods. 2 písm. a/ zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 25/2006 Z.z.“), rozhodla o námietkach spoločnosti SKANSKA SK, a.s., Bratislava proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení užšej súťaže a nariadila zrušiť užšiu súťaž na predmet zákazky, „Odkanalizovanie obcí Váľča, Príbovce, Benice a Rakovo“, vyhlásenú obstarávateľom Turčianska vodárenská spoločnosť, a.s., Kuzmányho 25, 036 80 Martin vo Vestníku verejného obstarávania č. 26/2011 zo dňa 08.02.2011 pod značkou 00987-MUP. Krajský súd v Bratislave sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že jeho postupom ako obstarávateľa v predmetnej veci nedošlo k porušeniu zákona č. 25/2006 Z.z. Po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného konajúci súd nezistil také podstatné skutočnosti, ktoré by

odôvodňovali zrušenie predmetnej verejnej súťaže zo strany žalovaného. Nestotožnil sa so zisteniami žalovaného o nepreukázaní objektívnej potreby obstarávateľa na zníženie počtu záujemcov. Nepreukázanie objektívnej potreby bolo dôvodom na zrušenie predmetnej súťaže. Zákon však tento pojem nedefinuje, a ani pri aplikácii výkladových a interpretačných pravidiel ho žalovaný nedefinoval.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí č. 141-6000/2011-ON/36 zo dňa 11.05.2011 nedostatočne odôvodnil, ako mohli mať žalovaným deklarované porušenia zákona o verejnom obstarávaní zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Rozsiahla argumentácia žalovaného v jeho vyjadrení zo dňa 18.07.2011 síce objasnila niektoré postuláty, ktorými sa žalovaný pri vyhotovovaní svojho rozhodnutia riadil, to však nemôže mať za následok konvalidáciu žalobcom napadnutého rozhodnutia a to v neprospech žalobcu.

Krajský súd mal za preukázané, že ak z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, na základe akých skutočností a úvah žalovaný dospel k záverom uvedeným v rozhodnutí pokiaľ ide o splnenie zákonnej podmienky objektívnej potreby zníženia počtu záujemcov, rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného krajský súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol daný v čase vydania rozhodnutia žalovaného, teda aj z premisy, že podmienky obstarávania boli stanovené zákonne, s odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžf/47/2010.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Namietal, že i keď zákon o verejnom obstarávaní nedefinuje pojem objektívnej potreby zníženia počtu záujemcov, nemôže to mať za následok, že na objektívnu potrebu zníženia počtu záujemcov, a teda aj na ustanovenie § 82 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, sa nemá absolútne prihliadať. Tým, že zákon o verejnom obstarávaní neupravuje vyčerpávajúcu definíciu predmetného pojmu, ponecháva obstarávateľom v procese verejného obstarávania - užšej súťaže prakticky neobmedzenú možnosť odôvodniť svoje rozhodnutie o obmedzení počtu záujemcov v užšej súťaži, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky (t.j. rozhodnutie o obmedzení konkurencie) akoukoľvek internou potrebou obstarávateľa, ktorá spĺňa atribúty objektívnosti. Pritom platí, že úroveň, na ktorú sa z dôvodu tejto objektívnej potreby znižuje počet záujemcov, musí byť opodstatnená potrebou vyvážiť charakter obstarávania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie. Zákon teda v tomto smere vychádza v ústrety obstarávateľom, keďže tým vyjadruje vo vzťahu k nim širokú mieru autonómie a flexibility a nezachádza do konkrétnych detailov a konkrétnej formy, nakoľko je zřejmé, že detailná právna úprava, čo ako precízna, nemôže pamätať na všetky možné situácie, ktoré sa v praxi u obstarávateľov môžu vyskytnúť. Na druhej strane jediným obmedzením, ktoré zákon o verejnom obstarávaní v súvislosti s obmedzením počtu záujemcov v § 82 ods. 1 obstarávateľom ukladá, je pristúpiť k obmedzeniu počtu záujemcov len v prípade, ak je to odôvodnené objektívnou potrebou obstarávateľa definovanou v predmetnom ustanovení.

V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EU pritom zo zásad rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie na základe štátnej príslušnosti vyplýva povinnosť transparentnosti, ktorá podľa tejto judikatúry zabezpečuje pre každého potenciálneho uchádzača adekvátny stupeň zverejnenia, umožňujúci sprístupnenie trhu služieb pre hospodársku súťaž, ako aj kontrolu nestrannosti postupov konania o zadaní zákazky (prípady C-324/98 Telaustria, bod 62; C-458/03 Parking Brixen, bod 49). Účelom zásady transparentnosti tak je predchádzať riziku akéhokoľvek zvýhodňovania alebo svojvôle na strane verejného obstarávateľa (prípady C-496/99 Komisia proti CAS Succhi di Frutta, bod 111). Zásada transparentnosti procesu verejného obstarávania vyjadruje požiadavku, aby tento proces prebiehal priehľadným a predvídateľným spôsobom, v plnom súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní. Predvídateľnosť tohto procesu a najmä postupu verejného obstarávateľa korešponduje s ústavným princípom právnej istoty, vytvára priestor pre efektívnu konkurenciu medzi uchádzačmi, ktorá by mala viesť k účelnému vynakladaniu verejných prostriedkov a tým aj k udržaniu hospodárnosti a efektívnosti verejného obstarávania. V rozpore s touto zásadou je akékoľvek konanie verejného obstarávateľa, ktoré by robilo verejné obstarávanie nečitateľné, nekontrolovateľné alebo horšie kontrolovateľné (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 366/10-352 zo dňa 28.09.2011, obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 249/2010 zo dňa 05.10.2011). Takisto by

sa nemalo zabúdať na to, že transparentné postupy zadávania zákaziek sú osvedčenou ochranou proti korupcii a zvyhodňovaniu.

Zákon o verejnom obstarávaní ani iný všeobecne záväzný právny predpis a ani uvedená smernica konkrétne neuvádzajú, čo je možné považovať za takúto objektívnu potrebu. Uvedená skutočnosť však podľa žalovaného nebráni aplikácii tohto pojmu, keďže ide o legálny pojem premietnutý v platnom a účinnom normatívnom právnom akte. Logika argumentácie súdu prvého stupňa by v praxi znamenala nemožnosť aplikácie tohto pojmu z dôvodu absencie jeho bližšej špecifikácie. Predmetný pojem má v dôsledku absencie jeho legálneho vymedzenia status, resp. povahu právne neurčitého pojmu. V rámci vnútroštátneho práva Slovenskej republiky je upravených množstvo právne neurčitých pojmov, napr. verejný záujem, verejný poriadok, dobré mravy, primeraná lehota atď. Pri aplikácii právnych noriem obsahujúcich právne neurčité pojmy na konkrétny skutkový stav, orgán aplikácie práva bližšie precizuje obsah právne neurčitého pojmu prostredníctvom metód právnej hermeneutiky, ale predovšetkým prostredníctvom správneho uváženia. Správne uváženie predstavuje inštitút, ktorý vyplýva z konštrukcie obsahu niektorých noriem správneho práva. V normách správneho práva sa totiž nemôže odzrkadľovať spoločenská realita absolútne, z uvedeného dôvodu normy správneho práva poskytujú orgánom verejnej správy pri ich aplikácii určitý priestor, v hraniciach ktorého môžu využiť svoju odbornú erudíciu, praktické skúsenosti, ako aj dôkladnú znalosť príslušného úseku verejnej správy. Inštitút tzn. neurčitých pojmov sa v správnom práve vzťahuje na situácie, kedy norma správneho práva používa výraz, ktorý bližšie obsahovo nevymedzuje a ktorý nie je bližšie obsahovo vymedzený ani inými právnymi normami. Preto pri aplikácii právne neurčitého pojmu platí zásada, že je v kompetencii správneho orgánu v procese aplikácie, aby vymedzil jeho obsah v rámci tzv. správneho uváženia.

Aplikácia zákona o verejnom obstarávaní vzhľadom na množstvo právne neurčitých pojmov reglementovaných v tomto zákone nevyhnutne vyžaduje správne uváženie, čo sa v plnej miere vzťahuje aj na úpravu § 82 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, t.j. na pojem objektívnej potreby zníženia počtu záujemcov na úroveň, ktorá je opodstatnená potrebou vyvážiť charakter obstarávania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie.

Žalobca poukazoval na čl. 44 ods. 3 smernice 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (ďalej len „smernica 2004/18/ES“). Predmetná smernica skutočne v súvislosti s obmedzovaním počtu záujemcov, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky v užšej súťaži, nepojednáva o preukazovaní objektívnej potreby zníženia počtu záujemcov. Rozhodujúcou však je skutočnosť, že predmetná smernica sa na žalobcu nevzťahuje. Smernica 2004/18/ES totiž upravuje postup subjektov, ktorí sú verejnými obstarávateľmi v zmysle § 6 zákona o verejnom obstarávaní a nie postup subjektov, ktorí sú obstarávateľmi podľa § 8 zákona o verejnom obstarávaní.

Postup obstarávateľov v zmysle § 8 zákona o verejnom obstarávaní zakotvuje smernica 2004/17/ES, ktorá vo svojom čl. 54 ods. 3 výslovne pojednáva o objektívnej potrebe zníženia počtu záujemcov. Na uvedené rozdiely v úprave postupu užšej súťaže pri verejnom obstarávaní a obstarávaní pritom žalovaný poukázal na str. 4 a nasl. napadnutého rozhodnutia.

Argumentácia žalobcu smernicou 2004/18/ES, bez toho, aby žalobca vzal do úvahy ustanovenia smernice 2004/17/ES na str. 3 jeho žaloby, preto žalovaného viedla k záveru, že žalobca pri obmedzovaní počtu záujemcov v predmetnej užšej súťaži postupoval výlučne podľa § 52 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. a vôbec pri tom nevzal do úvahy znenie § 82 ods. 1 citovaného zákona.

Žalovaný nespochybňuje právo každého obstarávateľa stanoviť si podmienky užšej súťaže tak, aby mohol byť vybraný subjekt disponujúci relevantnou spôsobilosťou, skúsenosťami a znalosťami, dodáva však, že v zmysle § 82 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní je obstarávateľ oprávnený obmedziť počet záujemcov, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky, avšak len v situácii, keď je u obstarávateľa daná objektívna potreba znížiť počet záujemcov na úroveň, ktorá je opodstatnená potrebou vyvážiť konkrétne charakteristické prvky obstarávacieho konania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie. Právo

obstarávateľov obmedziť počet záujemcov v užšej súťaži teda nie je neobmedzené, nakoľko jeho uplatnenie prichádza do úvahy len za predpokladu naplnenia dikcie právnej normy vyjadrenej v § 82 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nebol schopný relevantným spôsobom preukázať, že u neho existuje objektívna potreba zníženia počtu záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, na úroveň ktorú určil, pričom nebol schopný vysvetliť a preukázať, že úroveň na ktorú znížil počet záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, je opodstatnená potrebou vyvážiť konkrétne charakteristické vlastnosti obstarávacieho konania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie, má komisia žalovaného za to, že žalobca určil úroveň piatich záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky v rozpore s § 82 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní. Ak by totiž existovala objektívna potreba zníženia počtu záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, na určenú úroveň a určená úroveň by bola opodstatnená potrebou vyvážiť konkrétne charakteristické vlastnosti obstarávacieho konania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie, vedel by žalobca splnenie týchto zákonných podmienok relevantným spôsobom vysvetliť a preukázať.

Žalovaný tiež v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že zákon o verejnom obstarávaní (ani smernica 2004/17/ES) exaktne neurčuje úroveň, na akú môže obstarávateľ znížiť počet záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, preto je potrebné, aby obstarávateľ pri zohľadnení najmä rozsahu a obsahu predmetu zákazky, ako aj relevantného trhu, dôkladne zvážil úroveň zníženia počtu záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, ktorou bude umožnená primeraná hospodárska súťaž. Práve umožnenie primeranej hospodárskej súťaže za účasti čo možno najväčšieho okruhu potenciálnych uchádzačov, vytvára predpoklad pre dosiahnutie prvoradého cieľa verejného obstarávania, ktorým je obstaranie predmetu zákazky za čo možno najnižšiu cenu, resp., za čo najvýhodnejších podmienok. Ďalej žalovaný v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že vychádzajúc z dôkazov predložených navrhovateľom (záznam z otvárania ponúk predložených do verejnej súťaže na predmet zákazky „Zhotovenie stavby: SKK a ČOV Liptovská Lužná, Liptovská Osada a Liptovské Revúce“) je možné sa dôvodne domnievať, že v prípade zadávania zákazky na predmet rovnakého alebo obdobného charakteru ako predmet tejto zákazky prostredníctvom verejnej súťaže, užšej súťaže bez obmedzenia počtu záujemcov, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky alebo užšej súťaže s vyššou úrovňou obmedzenia počtu záujemcov, ako žalobcom stanovený počet záujemcov, je konečná zmluvná cena oproti predpokladanej hodnote zákazky natoľko nižšia, že napríklad náklady na zabezpečenie súťažných podkladov pre všetkých záujemcov sú v porovnaní s možnou úsporou zanedbateľné.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 13.06.2012 k odvolaniu žalovaného navrhoval, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Tieto trov nešpecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 103/2011-102 zo dňa 29.03.2012.

Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vyhlásenia súťaže verejný obstarávateľ môže obmedziť počet záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, a to najmenej na 5 a najviac na 20 tak, aby umožnil hospodársku súťaž.

Podľa § 82 ods. 1 zák. č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení účinnom ku dňu vyhlásenia súťaže obstarávateľ môže znížiť počet záujemcov, ktorých vyzve na predloženie ponuky, pričom prihliada na to, aby umožnil hospodársku súťaž. Výber záujemcov sa uskutočňuje v súlade s objektívnymi pravidlami, ktoré sú dostupné zainteresovaným záujemcom. Tieto pravidlá môžu vychádzať z objektívnej potreby obstarávateľa znížiť počet záujemcov na úroveň, ktorá je opodstatnená potrebou vyvážiť charakter obstarávania so zdrojmi potrebnými na jeho uskutočnenie.

Podľa § 9 ods. 4 zák. č. 25/2006 Z.z. v znení účinnom ku dňu vyhlásenia súťaže pri zadávaní zákaziek sa musí uplatňovať princíp rovnakého zaobchádzania, princíp nediskriminácie uchádzačov alebo záujemcov, princíp transparentnosti a princíp hospodárnosti a efektívnosti.

Najvyšší súd poukazuje na to, že žalovaný v konaní vychádzal z nesprávneho právneho názoru. Z ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. vyplýva jednoznačne možnosť správneho uváženia obstarávateľa na vyhlásenie užšej súťaže. Táto skutočnosť vyplýva z použitých pojmov „môže“. Je teda správnu úvahou obstarávateľa

(nie žalovaného), či obstarávateľ sa rozhodne vyhlásiť užšiu súťaž. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti obstarávateľovi v rámci určitého tolerančného pásma sa rozhodnúť autonómne. Táto možnosť však nie je neobmedzená. Je limitovaná princípmi, ktoré sú uvedené v ustanovení § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z.z., a to najmä princípom transparentnosti a princípom hospodárnosti a efektívnosti. Je nevyhnutné zdôrazniť, že uvedené princípy sú rovnocenné. Práve princíp hospodárnosti a efektívnosti je totožný s princípom tzv. súkromného investora (Private Creditor Principle), ktorý sa aplikuje v práve Európskej únie v oblasti štátnej pomoci a preniká i do oblasti verejného obstarávania. Vyžaduje, aby pri verejných zákazkách obstarávateľ v čo najširšom rozsahu postupoval ako starostlivý (diligent) súkromný investor a z pohľadu racionality starostlivého súkromného investora pristupoval k obstarávaniu predmetu zákazky. S prihliadnutím na uvedené je rozdiel, ak predmetom obstarávania sú práce a ak predmetom obstarávania je tovar. Úvaha žalobcu, že pri obstarávaní prác, vzhľadom na predchádzajúce skúsenosti, zvolil užšiu súťaž, sa javí ako súladná s týmto princípom. Dôkazné bremeno preto prechádza na žalovaného, aby argumentačne túto úvahu vyvrátil. Rozhodujúce je posúdenie, či primerane opatrný súkromný investor by zvolil na daný predmet obstarávania spôsob s vyšším počtom záujemcov s cieľom dosiahnuť nižšiu ponukovú cenu, alebo by zvolil užšiu súťaž. Najvyšší súd vzhľadom na predmet zákazky dospel k záveru, že správne uváženie nevybočilo z hľadísk ustanovených zákonom. Výbočenie z medzí správneho uváženia musí byť zjavné, identifikované a definované žalovaným a v tejto časti nemožno presunúť dôkazné bremeno na obstarávateľa, aby preukázal, že neporušil správnu úvahu.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Najvyšší súd konštatuje, že z oboch ustanovení, t.j. § 52 ods. 1 a § 82 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. vyplýva možnosť správnej úvahy pre obstarávateľa, to znamená určitého autonómneho posúdenia obstarávateľa, či sa rozhodne vyhlásiť na predmet zákazky užšiu súťaž. V oboch prípadoch je správna úvaha limitovaná princípom transparentnosti, ale najmä princípom efektívnosti a hospodárnosti.

Podľa § 72 zák. č. 25/2006 Z.z. obstarávateľ je povinný použiť na zadávanie nadlimitnej zákazky postup podľa druhej hlavy, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak. Ustanovenie § 52 ods. 1 je v pomere subsidiarity k špeciálnemu ustanoveniu § 82 ods. 1 zák. č. 25/2006 Z.z. Obstarávateľ v danom prípade postup podľa § 82 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. nevyužil, keďže postupoval podľa § 52 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. a v súlade s ním obmedzil počet záujemcov na zákonom stanovenú hranicu.

Vzťah medzi ustanoveniami § 52 ods. 1 a § 82 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. nie je dostatočne jasný. Uvedené ustanovenia sa prekrývajú, čím sa stiera špeciálny charakter ustanovenia § 82 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. Tieto nejasnosti nemôžu ísť a byť vykladané na ťarchu obstarávateľa. Len marginálne, obiter dictum, možno poznamenať, že iba v prípade zníženia záujemcov pod zákonom ustanovenú

hranicu prichádza do úvahy postup spojený s dôkazným bremenom obstarávateľa podľa § 82 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. Obstarávateľ by potom preukazoval objektívnu potrebu zníženia počtu uchádzačov pod zákonný počet, pri ktorom už vplyv na hospodársku súťaž možno vnímať ako kritický. Pokiaľ však je dodržaná zákonná hranica počtu uchádzačov možno prezumovať, že vplyv na hospodársku súťaž netreba osobitne preukazovať.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov konania, ktorý mu súd priznal vo vyhlásenom rozsudku. Žalobca ani jeho právny zástupca trovy konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľili do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. Najvyšší súd preto podľa § 151 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. nebol viazaný rozhodnutím o priznaní náhrady trov vo vyhlásenom rozsudku, a preto v písomnom vyhotovení rozsudku žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.